

30. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 11. q. 1. art. 2. Gabriel in 3. dist. 11. q. 1. Aureolus in 3. dist. 11. q. 1. art. 1. & seqq. Caspensis tom. 2. tract. 20. disp. 9. sect. 2. Estius in 3. dist. 11. s. 1. Baudun. tract. 7. q. 10. art. 1. & seqq. Durandus in 3. dist. 11. q. 1.

31. Quæstio 2. An sit concedendum: Deus cœpit esse homo: Homo cœpit esse Deus? De quò, *hic dist. 7. q. 1.*

32. Quæstio 3. An istæ locutiones sint veræ: Deus factus homo: Homo factus Deus? De quò, *hic dist. 6. q. 1.*

33. Quæstio 4. An sit catholica locutio: Filius Dei prædestinatus est esse homo? De quò, *hic dist. 7. q. 1.*

34. Quæstio 5. An Christus Dominus sit Omnipotens, & in quò ster eius ratio formalis constitutiva? De quò, *tom. 1. dist. 7. q. 6.*

35. Quæstio 6. An Omnipotentia divina possit infinitum actû producere? De quò *tom. 1. dist. 42. q. 1.*

36. Quæstio 7. An ratio Creatoris sit intrinseca, aut extrinseca, sive ex tempore Deo? De quò, *tom. 1. dist. 30. q. 3.*

37. Quæstio 8. An ratio Dei ad creaturas sit realis, & é con-  
verio? De quò, *tom. 1. dist. 30. q. 4.*

38. Quæstio 9. An sit naturaliter notum, Deum posse aliquid creare? De quò, *tom. 1. dist. 30. q. 2.*

39. Quæstio 10. An, & quomodò Christus Dominus factus sit ex muliere? De quò, *tom. 1. dist. 2. q. 8.*

40. Quæstio 11. An sine præiudicio divinæ simplicitatis possit in Deo admitti aliqua compositio? De quò, *tom. 1. dist. 8. q. 1.*

41. Quæstio 12. An Deus in aliquo collocetur prædicamento? De quò, *tom. 1. dist. 8. q. 2.*

42. Quæstio 13. An Christus Dominus sit causa nostræ prædesti-  
nationis? De quò, *tom. 1. dist. 41. q. 4.*



DE

## DE INCOEPTIONE.

## DISTINCTIONIS DUODECIMÆ SYNOPSIS.

*Non potuit Christus quanvis committere culpam*

*At potuit fieri femina factus homo.*

Sic incipit: *Post prædicta queritur.*

Sic terminat: *Indicavit.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio eum superiori. In illa per-  
tractavit Magister, an Christus Dominus debuerit dici fa-  
ctus creatus, aut creatura, vi assumptionis naturæ humanæ in unita-  
tem personæ; sed in præsentem indagat, an ipso fuerint defectus, quos  
passim naturæ creatæ adscribimus: igitur exploratam in se connexio-  
nem servant.

2. Consequentia probatur; Non posset aptè Magister querere,  
an defectus, qui cribro crebrius naturæ creatæ aptantur, fuerint in  
Christo Domino, si prius non vestigasset de ipso, utrum dici factus,  
creatus, aut creatura vi hypostaticæ compagis valeret; cum hi alijs  
præficiant defectibus: ergo si Magister modò inquit, an defectus  
communes naturæ creatæ fuerint in Christo Domino, postquam in  
antecedenti distinctione discussum reliquerat, utrum debeat dici  
factus, creatus, aut creatura, reverà extra connexionis metas non di-  
vagari videtur.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In qua-  
rum primâ statuit Magister, Christum Dominum, in quantum Ver-  
bum est, semper fuisse; in quantum verò homo est, concedi posse ince-  
pisse. In secundâ verò declarat, Verbum divinum aliam potuisse assume-  
re naturam diversam ab eâ, quam sibi copulavit in unitatem suppositi.  
In tertiâ autem, & ultimâ ostendit parte, ipsum Verbum divinum  
sexum equidem muliebre assumere potuisse, sed virilem ex femina  
eum assumere, magis fuit congruum.

4. PRO PRIMÆ igitur partis dilucidatione, primum præfigitur  
pla-

placitum: *Etsi tenere debeamus, Christum Dominum secundum humanitatem temporaliter incepisse; nihilominus concedendum est, ipsum secundum divinitatem aternaliter fuisse.* Quod utique ex cuiusdam quaestione duntaxat probat Magister.

5. Sic percontatur Magister in litterâ: *An Christus Dominus secundum hominem, aliquandò cœperit esse, vel semper fuerit; quemadmodum de Filio Dei simpliciter enunciamus, semper fuisse, & nunquam cœpisse?* Et respondet Magister, Christum Dominum, in quantum homo est, cœpisse; in quantum verò Verbum est, semper fuisse.

6. Quod aliquibus Divi Augustini autoritatibus evincit Magister. Primò, tract. 106. super Ioan. cap. 7. ait Aurelius: *Habuit aliquandò Dei Filius, quod nondum habuit idem ipse homo Dei Filius; quia nondum erat homo: ergo si aliquandò habuit Dei Filius, quod nondum habuit idem ipse homo Dei Filius, quia nondum erat homo, non incongruè deducitur, quòd Christus Dominus, in quantum homo est, cœperit esse, licet in quantum Verbum est, semper fuerit.*

7. Secundò, eodem ex Augustino tract. 105. id ipsum his probat Magister verbis: *Priusquam mundus esset, nec nos eramus, nec ipse Mediator Dei, & hominum homo Christus Iesus: ergo si antequam mundus esset, nec nos eramus, nec ipse Mediator Dei, & hominum homo Christus Iesus, benè colligitur, quòd homo Christus Iesus Mediator Dei, & hominum non fuit semper, sed aliquandò cœpit esse.*

8. Tertio, super Psal. 80. sic ad rem in litterâ ipse scribit Augustinus: *Christus noster etsi fortè homo recens est tamen est aternus Deus; sed quo pacto Christus noster recens homo est, etsi aternus Deus sit, in quantum homo est, aliquandò cœpit esse, etsi in quantum Verbum est, nunquam incepit esse, sed semper fuerit: ergo.*

9. Quarto demùm inclytus Hipponis Præsul in ipsum Ioan. tract. 8. & 105. sic apprimè decisioni ultimam adhibuit manum: *Per Christum omnia esse facta, in quantum Verbum est: Secundum illud verò quòd homo est, ipsum esse factum, & glorificatum. Si ergò ad personam respicias, confidenter dic hominem illum semper fuisse; si verò ad naturam hominis, concede eum cœpisse.* Ergo si per Christum, in quantum Verbum est, omnia sunt facta, & in quantum homo est, ipse est factus; & dum ad personam Christi respicimus, semper eum fuisse fateri debemus, sicut & incepisse, si ipsius naturam hominis attendamus, iure optimo consequitur, Christum Dominum, in quantum Verbum, semper fuisse, & nunquam incepisse; in quantum verò homo, non semper fuisse, sed aliquandò incepisse.

Sed

10. Sed oppones: In sacrâ paginâ passim de Christo Domino puero legitur, ipsum manibus suis creasse stellas, seque esse principium, floruisseque ante Abraham: ergo quia Christus Dominus fuit ante mundum; sed ex eo quòd sic Christus Dominus fuerit ante mundum, non illepidè consequitur, ipsum non incepisse temporaliter esse, sed aternaliter fuisse: ergo.

11. Respondet Magister in litterâ, quòd his alijsque similibus instantijs non est ferenda absque distinctione responsio. Nam si Christus Dominus consideretur quantum ad personam, tunc semper fuit, creavit stellas, estque rerum omnium principium, & floruit aternaliter, sive ante Abraham, hancque mundialem machinam; secus si quantum ad naturam humanam, eò quòd tunc exordium habuerit, sive temporaliter incepit esse. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficient.

12. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis declaratione, secundum apponitur placitum: *Verbum divinum aliunde potuit carnem assumere, quam de primi hominis materiâ, tametsi peccato obnoxium nunquam potuerit esse.* In cuius duramentum geminam suggerit quaestionem Magister, ipsarumque argutâ explanatione refusè probat assumptum.

13. Inquirit ergò primò Magister in litterâ: *An Verbum divinum potuerit aliam humanam naturam assumere, quam assumpsit, & quæ de primi hominis genere non fuisset.* Et respondet affirmativè quaestioni, quam ratione, & autoritate Augustini consuadere invigilat.

14. Probat primò ratione, sive congruentiâ assumptum Magister: *Quemadmodum Deus primum hominem de terrâ formavit, quin de alio descenderet homine; sic potuit aliam de novo humanam formare naturam, illamque assumere, quin à primo descenderet homine, cum nulla in his repugnantia appareat; ergo quia aliam, & aliunde humanam naturam Verbum divinum assumere potuit.*

15. Secundò in textûs litterâ ampliùs probat Magister: *Verbum divinum liberè ac gratuitò hanc humanam assumpsit naturam: ergo potuit aliam, & aliunde, quam vellet, æqualiter assumere.*

16. Tertio ex Augustino lib. 13. de Trinit. cap. 14. dicente: *Potuit ergo Deus aliam animam, & aliam carnem assumere: & carnem utique aliunde, quam de genere Adam; sed hæc Augustini verba, nullâ adhibita explanatione, undique in conclusionis scopum collimare videntur: ergo quia Verbum divinum non solum potuit aliam humanam assumere naturam, quam assumpsit; verùm & aliam, quæ à primo non descenderet homine, extruere, eamque sibi in unitatem suppositi copulare.*

Quar-

17. Quarto, id ipsum satis clypeatum ex Augustino cap. 18. relinquit Magister: *Potuit itaque Deus hominem aliunde suscipere, in quo esset Mediator Dei, & hominum, non de genere illius Adam, qui peccato suo obligavit genus humanum, sicut ipsum, quem primo creavit, non de genere alicuius creavit; ergo quia Verbum divinum non solum aliam humanitatem descendente à primo homine, sed aliam ab ipso non procedentem, & à Deo de novo extractam, uti primum hominem, quem non de genere alicuius creavit, potuit assumere.*

18. Ceterum hic studiosè observat Magister, congruentius fuisse, Verbum divinum humanam ex genere primi hominis assumpsisse naturam, quam aliam ex Adamo non derivatam, ut sic diabolus vinceretur per aliquem de genere eius, qui victus fuerat. Quod Augustini testimonio clypeat his verbis Magister in litterà: *Poterat ergo vel sic, vel alio quo vellet modo creare unum alium, de quo vinceretur victor prioris. Sed melius indicavit, & de ipso quod victum fuerat genere assumere hominem, per quem hominis vinceret inimicum: ergo quanvis Verbum divinum humanam potuerit assumere naturam à primo non derivatam homine; congruentius tamen fuit, ex ipsius genere eam accipere, ut per eundem vinceretur diabolus, per quem homo fuerat victus.*

19. Investigat secundo Magister in litterà textus: *An Christus Dominus peccare, vel Deus non esse potuerit?* Et quaesito negativè respondet, illudque satis celsuratum, & per explanationem quandam probare tentat. Primum: Si Christus Dominus peccare potuisset, haud dubiè & damnari potuisset; sed si damnari potuisset, reverà & non esse Deus potuisset, eò quòd esse Deum, & posse velle iniquitatem, simul coherere non possiat: igitur Christus Dominus peccare, vel Deus non esse non potuit.

20. Secundò probat intentum, & dubii solutionem sic in litterà expendit Magister: Si enim de personà Christi Domini agitur, exploratum est, quòd peccare non potuit, nec Deus non esse valuit: Si ergo de ipsius naturà assumptà sit sermo, illaque contempletur quatenus Verbo divino unita, nec peccare, nec Deus non esse potuit; secus si consideretur quatenus à Verbo divino separata existere posset; nam tunc posset esse obnoxia peccato; cum homo separatus à Verbo divino peccare potuerit: ergo.

21. Modo in præfatam resolutionem bifariè arguit Magister. Primum: Christus Dominus habuit liberum arbitrium; sed hoc valet in utramque flecti partem, bonam quippè, aut malam: ergo quia natura humana à Verbo divino assumpta, & quatenus ipsi unita, potuit peccare, & Deus non esse.

Ref-

22. Respondet Magister, quin impræsentiarum Scotizantium partes agamus, argumentum frivolum achrestumque esse; quia non omnes arbitrio libero pollentes possunt peccato succumbere. Et quidem; cum Angeli beati libero potiantur arbitrio, & tamen peccare non possunt; quanto magis ergo Christus Dominus, cui spiritus datus est sine mensurà, & in quo ratione hypostaticæ compaginis altiora quam in Angelis munera vigent.

23. Arguit secundo Magister quadam sacre paginæ autoritate: Scriptum est enim in libro Sapientiæ, Eccles. cap. 32. *Qui potuit transgredi, & non est transgressus; facere malum, & non fecit.* Sed passim de Christo Domino hæc exponuntur verba: ergo quia natura humana à Verbo divino assumpta, & prout ipsi unita, potuit transgredi, & facere malum, etsi non fecerit, aut fuerit transgressa.

24. Respondet Magister, præfatam autoritatem totam intelligendam fore de membris Christi Domini, & non de capite, videlicet, Christo Domino. Vel partim de capite, partimque de membris; ita, ut affirmativa illa pars, potuit transgredi, & facere malum, intelligatur de membris Christi Domini; & negativa illa, non est transgressus, & non fecit malum, de capite, sive Christo Domino. Unde nunquam deducitur, Christum Dominum posse peccare, aut Deum non esse.

25. Sed oppones iterum: Maximam inter statum viæ, & patriæ deprehendimus distantiam: cum ad viatoris sortem conferat posse peccare, & ad comprehensoris statum peccare non posse; sed Christus Dominus in sorte viatorum floruit: ergo quia potuit peccare, sive eius anima, adhuc divino Verbo alligata, peccato succumbere.

26. Respondetur ex Magistri doctrinà, quòd etsi Christus Dominus in viatorum statu floruerit, non tamen penitus; cum aliquid de comprehensoris participaverit sorte. Christus enim Dominus de omni statu aliquid accepit. Primum, de statu ante peccatum assumpsit originalem iustitiam. Secundò, de statu post peccatum pœnam. Tertio tandem, de statu comprehensoris impossibilitatem peccandi suscepit; sicque, cum Christus Dominus viator omnino non fuerit, non est ex quo ipsi sit ascribenda peccandi potentia. Et hæc de secundà distinctionis parte sufficient.

27. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis ostensione, sic tertium aptatur placitum: *Quanvis sexum muliebrem Verbum divinum assumere potuit, virilem tamen ex femina eum accipere, magis fuit congruum.* Pro cuius probatione quoddam in litterà excitat du-

Tom. III.

N

bium

bium Magister, ipsiusque studiosa solutione, non rupta an chor, firmat.

28. Sic in textu littera rimatur Magister: *An humanam naturam secundum sexum muliebrem potuerit divinum Verbum assumere?* Cui affirmativè respondet Magister, etsi opportunius convenientiusque fuerit in sexu virili, eam ex femina accipere, toto sustineat molimine.

29. Primam asserti sic suadet partem Magister: *Æquè liberum erat Verbo divino naturam assumere humanam in sexu virili, ac in muliebri sexu; sed de facto eam in sexu virili assumpsit: ergo potuit in muliebri accipere.*

30. Secundam etiam ex Augustino lib. 83. qq. q. 11. ita probat partem Magister: *Hominis liberatio in utroque sexu debuit apparere. Ergo quia virum oportebat suscipere, qui sexus honorabilior est, consequens erat & feminei sexus liberatio. Hinc apparet, quia ille vir de femina natus est; sed dum virilem ex femina assumpsit sexum, plus hominis liberatio in utroque apparuit sexu: ergo quia valde congruum fuit, quod Verbum divinum potius virilem, quam muliebrem ex femina assumeret sexum. Et hæc de tertiâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.*

#### QUÆSTIONES.

31. **QUÆSTIO 1.** An humanitas Christi Domini potuit peccare, adhuc suppositâ unione ad Verbum? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 15. art. 1. & in 3. dist. 12. q. 2. art. 1. Godoy in 3. p. tom. 3. disp. 41. s. 1. & seqq. Prudentius tract. 3. disp. 2. dub. 2. Lumbier disp. 32. & 33. Araujo in 3. p. q. 15. dub. 1. Ioan. à S. Thomâ tom. 3. disp. 16. art. 1. Zippulus in 3. p. q. 15. art. 1. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 2. art. 1. & seqq. Nicolai in 3. dist. 12. q. 2. art. 1. & 2. Philipp. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 7. dub. 6. Cayetan. in 3. q. 15. art. 1.

32. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 12. q. unic. Maltorius tom. 3. disp. 2. q. 2. art. 1. & seqq. Castillo de Velasco de Incarn. disp. 18. q. 1. Poncius tract. 11. disp. 39. q. 13. Boyvin 2. p. cap. 12. q. 2. Durand. tom. 3. tract. 4. disp. 17. q. 1. Gallus in 3. dist. 12. cap. 1. Delgadillo 2. p. cap. 12. difficult. 2. dub. 2. Rada 3. p. contr. 4. art. 3. Laureæ disp. 16. art. 2. Felix de Incarn. cap. 20. difficult. 1. Cavellus in Schol. in 3. dist. 12. q. unic.

33. Ex Scholâ Eximiâ Suarez 3. p. tom. 1. disp. 33. sect. 2. Arriaga disp. 35. sect. 1. Aranda lib. 5. disp. 2. sect. 1. & seqq. Aldrete disp. 72. sect. 4. Tyrus tom. 3. disp. 30. Connich. disp. 17. dub. 2. Amicus disp.

24. sect. 1. Lugo in 3. p. disp. 26. sect. 1. Bernal disp. 43. sect. 1. & 2. Moncæus disp. 9. cap. 1. & seqq. Mart. Perez disp. 27. sect. 1. & seqq. Rhodès tract. 7. disp. 3. q. 3. sect. 1. s. 1. Peñafiel tom. 4. disp. 14. sect. 4. Carleton tom. 2. disp. 54. sect. 1. & seqq. Muniella disp. 15. sect. 1. & seqq. Ripalda disp. 74. de Ente supern. n. 35. Hurtado disp. 6. difficult. 7.

34. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 12. art. 2. q. 1. Alensis 3. p. q. 14. memb. 1. Gabriel in 3. dist. 12. q. 1. Aureolus in 3. dist. 12. q. 1. art. 1. & seqq. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 12. dub. 1. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 8. sect. 3. Estius in 3. dist. 12. s. 3. Baudun. tract. 1. q. 15. art. 1. Durandus in 3. dist. 12. q. 1.

35. Quæstio 2. An, & quomodo impeccabilitas Christi Domini cohæreat cum libertate adimplendi præceptum mortis? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 18. art. 4. Godoy in 3. p. tom. 3. disp. 43. s. 1. & seqq. Gonetus tom. 4. tract. 1. disp. 21. art. 3. s. 1. & seqq. Alvarez de Incarn. in 3. p. q. 18. num. 8. Zippulus in 3. p. q. 19. art. 3. Cayetan. in 3. p. q. 18. art. 4. Lumbier de Incarn. q. 33. art. 4. & 5. Nicolai in 3. dist. 12. q. 2. art. 1. & seqq.

36. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 12. q. unic. Maltorius tom. 3. disp. 3. q. 9. art. 1. Delgadillo 2. p. cap. 13. difficult. 2. dub. 2. Felix de Incarn. cap. 19. difficult. 6. Herincx p. 4. disp. 2. q. 3. Aquila in 3. dist. 12. q. 2. art. 1. Castillent. in Polyanth. Seraph. verb. Christus num. 14. & seqq.

37. Ex Scholâ Eximiâ Suarez in 3. p. disp. 35. sect. 1. Amicus disp. 25. sect. 1. & seqq. Arriaga disp. 42. sect. 2. subsect. ult. Moncæus disp. 9. cap. 12. Muniella disp. 16. sect. 1. & seqq. Aranda lib. 4. disp. 5. sect. 1. s. 1. Thyrius tom. 3. disp. 30. sect. 1. & seqq. Raynaud. tom. 18. pag. 119. Sfortia lib. 5. Theolog. assert. cap. 8. à num. 134. Aldrete contr. 13. disp. 74. sect. 1. Rhodès tract. 7. disp. 3. q. 3. sect. 2. s. 1. Carleton tom. 2. disp. 55. sect. 1. & 2.

38. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 12. art. 2. q. 1. & seqq. Alensis 3. p. q. 14. memb. 1. & seqq. Gabriel in 3. dist. 12. q. 1. Aureolus in 3. dist. 12. q. 1. art. 1. & seqq. Caramuel in Theolog. Fundam. n. 286. Lorca de Incarn. disp. 73. Bonæspei tom. 2. disp. 3. tract. 3. disp. 12. dub. 2.

39. Quæstio 3. An Verbum divinum potuit uniri naturæ humanæ peccatrici? De quò, hic dist. 3. q. 17.

40. Quæstio 4. An Verbum potuit assumere naturam irrationalem? De quò, hic dist. 3. q. 18.

41. Quæstio 5. An Verbum divinum potuit assumere accidens tam absolutum, quam relativum? De quò, hic dist. 3. q. 18.

42. Quæstio 6. An Filius assumpsit, aut assumere potuit naturam subsistentem? De quò, *hic dist. 2. q. 7.*

43. Quæstio 7. An Verbum assumere potuerit sexum muliebrem, & tunc diceretur mulier, sicut modò dicitur homo, quia humanitatem accepit? De quò, *hic dist. 6. q. 3.*

44. Quæstio 8. An humanitas Christi Domini sit proximè, & formaliter impeccabilis vi unionis hypostaticæ? De quò, *hic q. 1.*

45. Quæstio 9. An impeccabilitas Christi Domini desumatur proximè à gratiâ, aut visione, sive fruitione beatâ? De quò, *hic q. 1.*

46. Quæstio 10. An impeccabilitas Christi Domini petatur ex manutentiâ Dei? De quò, *hic q. 1.*

47. Quæstio 11. An potentia peccandi sit à Deo? De quò, *tom. 2. dist. 44. q. 1.*

## DE PERFECTIONIBUS NATURÆ humanæ in Christo Domino ratione unionis ad Verbum.

### DISTINCTONIS DECIMÆ TERTIÆ SYNOPSIS.

*Christum virginea, quam mox conceptus in alvo est,  
Sic, nihil ut supra, cuncta habuisse simul.*

Sic incipit: *Præterea sciendum est.*

Sic terminat: *Expers esset.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ indagavit Magister, an in Christo Domino fuerint defectus, qui passim naturæ creatæ adscribuntur; & hæcenus de conditionibus actum unionis hypostaticæ concomitantibus egit; sed in præsentî iam adoriitur pertractare Magister de perfectionibus naturæ assumptæ in ipso unionis actu collatis: ergo mutuò hæc distinctiones sonare videntur.

2. Consequentia probatur: In hoc absconso Incarnationis Myste-

rio prius meditanda veniunt illa, quæ naturæ assumptibili ex naturâ rei congruunt, quàm ea, quæ illi donantur in ipso unionis hypostaticæ actu; eò quòd natura humana à Verbo divino assumpta ipsam unionem aliquâ prioritate antevertat: ergo dum Magister postquàm de conditionibus actum unionis concomitantibus, sive de his, quæ ad naturam assumptibilem conferunt, disseruit; protinùs de perfectionibus naturæ assumptæ in ipso unionis actu collatis discutit, absque ullâ cunctatione rectam disputandi methodum servat.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ, plenitudinem gratiæ, & scientiæ Christi Domini pro dignitate demonstrat Magister. In secundâ verò declarat, Christum Dominum scientiâ non profecisse, nisi quantum ad ipsius scientiæ effectus ampliorem manifestationem. In tertiâ autem, & ultimâ subdit parte, solum secundum hominum sensum, sive exteriorem apparentiam, Christum Dominum profecisse in scientiâ.

4. PRO PRIMÆ igitur partis uberiori assequendo captu, primâ proponitur thesis: *In ipso conceptionis limine fuit in Christo Domino, secundum hominem, plenitudo gratiæ, & scientiæ, omniumque donorum.* Quam nonnullis sacræ paginæ, Patrumque expressis testimoniis perentat in litterâ probare Magister.

5. Primò suadet Magister ex Apostolo ad Coloss. cap. 2. his verbis: *In ipso inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter;* sed ex eò quòd omnis plenitudo divinitatis inhabitet in Christo Domino corporaliter, ipse ab instanti conceptionis fuit plenus gratiâ, & scientiâ, aliisque donis eius sanctissimam decorantibus animam: ergo.

6. Secundò probat ex Augustinò Magister Epist. 57. sic dictum Apostoli expendente: *Ita verò inhabitat, quòd omni gratiâ plenus sit:* ergo si ita inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter in Christo Domino, quòd omni gratiâ sit plenus, rectè ex Apostolo unâ cum Augustinò consequitur, Christum Dominum mox à conceptione suâ gratiâ, & scientiâ fuisse plenum.

7. Tertiò: Quia, ut ex Ioanne cap. 3. habetur, Deus spiritum gratiæ, & scientiæ cæteris contulit iustis cum mensurâ; Christo autem Domino præfatus spiritus sine mensurâ fuit datus; sed quo pacto sine mensurâ Christo Domino fuit datus spiritus gratiæ, & scientiæ, & cæteris iustis cum mensurâ; horum aliorumque donorum plenitudine ab ipsius conceptionis limine fuit Christus Dominus nobilitatus: ergo.

8. Quartò, quadâm etiam similitudine probat in litterâ intantum